

Verhaal naar aanleiding van een bezoek aan de expositie donderdag 26 november 2020 "Gegijzeld maar niet verslagen"

Door; Peter J.N. van den Oetelaar

Mijn zus, nu 87 jaar (1933), ging tijdens de oorlog regelmatig voor ons gezin boodschappen doen in Den Bosch. Zij fietste dan altijd de kortste weg vanaf Schijndel naar Den Bosch langs Beekvliet; slechts een fietspad en karrespoor. Zij was toen rond 10 jaar oud en deed dit gewoon alleen. Altijd als zij langs Beekvliet kwam, stapte zij af en ging zwaaien naar de gijzelaars daar; zij wist dat, want thuis werd erover gepraat. Iedere keer als zij dat deed, werd er door de mannen, soms enthousiast en vaak half verborgen, teruggezwaid.

Als ik haar later vroeg, waarom deed je dat, was haar antwoord: gewoon zoals mijn vader mij dat had geleerd, "wees altijd vriendelijk tegen ieder mens". Maar voor deze mensen was ik extra vriendelijk, want zij zaten daar onterecht gevangen. Zij zei mij later wel eens, ik weet niet of zij dat wel leuk vonden; misschien zwaaiden zij mij terug uit beleefdheid. Toen ik haar vandaag het betreffende gedicht van Anton van Duinkerken opstuurde, zei zij, "nu weet ik het zeker dat ze dat heel erg gewaardeerd hebben; zij hadden natuurlijk thuis ook kinderen die zij heel erg misten".

Bord bij Gymnasium Beekvliet

Verhaal naar aanleiding van een bezoek aan de expositie donderdag 26 november 2020 "Gegijzeld maar niet verslagen"

Door; Peter J.N. van den Oetelaar

Mijn vader zaliger was slager in Schijndel. Hij had in de oorlog een jong gezin en ik was de jongste, geboren in 1942, van de 6 kinderen. Tijdens de oorlog was alles op de bon en alle goederenbewegingen werden nauwkeurig bijgehouden en gecontroleerd. Hij wist daarmee wel inventief om te gaan. Zo ging hij regelmatig varkens slachten bij boeren in Schijndel; hij liet zich dan niet uitbetalen, maar vroeg vergoeding in natura (bv een ham of vet/reuzel); dit bleef dan buiten de boeken. Een van zijn klanten was dokter Simons, specialist aan het Groot Ziekengasthuis in Den Bosch. Die kwam, met zijn motor, vaak reuzel halen om er zalf van te maken. Het is niet onwaarschijnlijk dat zijn (slagers) concurrenten daar weet van hadden. Een keer was vader op bezoek bij een van zijn collega's en vond dat het erg stonk in de slagerij. Die collega zei: dat is te oud vlees om in de winkel te verkopen en daarom verkoop ik dat aan Beekvliet voor de gijzelaars; "dat is goed genoeg voor dat soort volk". Mijn vader reageerde met ontzetting daarop: schande dat kan en mag je die mensen niet aandoen. Die collega was een NSB-er en zo "hofleverancier" in Gestel. Kort daarna was er een inval in de slagerij van mijn vader en werd snel duidelijk dat de administratie niet deugde. Direct werd hij gearresteerd en overgebracht naar Kamp Vught om daarna gedeporteerd te worden. Daar stond mijn moeder dan alleen met 6 kleine kinderen. Zij was een sterke vrouw en wist samen

met mijn grootvader (toen wethouder in Schijndel en zat ook in het verzet), met inschakeling van diverse personen met gezag, te bereiken dat mijn vader na 3 weken werd vrijgelaten. Als straf mocht hij een jaar zijn beroep niet meer uitoefenen. De relatie met die collega is natuurlijk nooit meer goed gekomen; mijn oudste zus met haar vriendinnen namen op hun eigen wijze later wel wraak. Eens was er bij die slager een receptie waar ook Duitse militairen aanwezig waren; met een aantal vriendinnen maakten zij een rondedans rondom een grote boom voor die slagerij al zingend: 'op de hoek van de straat woont een NSB-er; het is geen man, het is geen vrouw, het is een farizeeër, etc. Omdat het maar kinderen waren, trad de politie niet hard op en stuurden ze gewoon weg; de ouders haalden hen natuurlijk snel naar binnen.